

ΟΙ ΔΥΟ ΒΟΣΤΡΥΧΟΙ.

Ἐάν φαίδρον μεδίαιμα 'ς τὰ χεῖλη μου πλανᾶται,
 Ἄν ὧς στρουβίον φέρωμαι ὅπου τὸ ἔαρ θάλλει,
 Ἐντὸς μου πλὴν ὑπόκωφος τρικυμιῶν μοχᾶται,
 καρδιοδόρος πάλι!

Ἐν δνειρον 'ς τοὺς ὕπνους μου πικρίαν πάντα χύνει.
 Φιλτάτη, βλέπω, σύζυγος, πλησίον καθημένη,
 Ἐν βρέφος εἰς τὰς χεῖράς μου ὠραῖον νὰ ἀφίνη,
 ἐναμνηζομένη!

Πρὸς πᾶσαν δὲ ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ ἐνυπνίου
 Δύο βοστρύχους ἀπαντᾷ τὸ ἔκθαμβόν μου ὄμμα,
 Τὸν ἐβενώδη τῆς μητρὸς, τὸν ἄλλον τοῦ νηπίου,
 ξανθόχρυσον τὸ χρῶμα.

Ὅποταν τὸ ξανθόχρυσον κρατήσῃ εἰς τὰς χεῖρας,
 Ὡχρὸς ὁ φεύγων ἥλιος κατέρχεται 'ς τὴν δύσιν·
 Ὅποταν δὲ τὸν τῆς Μητρὸς, ὦ! δέομαι τῆς μοίρας
 τοῦ βίου μου τὴν λύσιν.

Πρὸς τί, ὦ δύναρ θλιβερόν, τοὺς ὕπνους μου ταράττεις;
 Ἀφοῦ δὲν εἶσαι διαρκὲς, ἀφοῦ μὲ φεύγεις πάλιν;
 Πῶς μόνην τὴν ἀνιαρὰν ἀνάμνησιν φυλάττεις,
 Χωρὶς ἐλπίδα ἄλλην;

Ἄν φέρω τὸ μεδίαιμα καὶ πάλιν εἰς τὰ χεῖλη,
 Τὴν ὥραν ταύτην τὸν ἔνδον πῖνον τὸν δνειρων,
 Ἀλλὰ εὐθύμως φέρομαι ὅπου καὶ σεῖς, ὦ φίλοι,
 Εἰς πτέρυγας Ζεφύρων.
 Pfizer. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).
 Ἰπὸ τῆς Κας Μ. Δ. Σ.

Τῷ ΦΙΑΤΑΤῷ ΜΟΙ ΜΙΑΤΙΑΔῇ ΠΑΠΠᾷ.

O puissance du temps! o legeres années!
 Vous emportez nos fleurs, nos cris, et
 nos regrets!
 (A. de Musset.)

Ὁ στιγμὴ τοῦ παρελθόντος, ἄνθη τῆς νεότητός μου
 Ἄν παρελθῇτε τεχέως, χαραγμένα πλὴν ἐντὸς μου
 διαμένετε εἰσέτι!
 Ἡ ἀνάμνησίς σας ὅμως ἡ γλυκύπικρος ἐκείνη
 Ἀντὶ μύρου 'ς τὰς πληγὰς μου δηλητήριον ἐκχύνει
 καὶ εἰς τὰ σκοτεινὰ μου ἔτη.

Καίρετε καὶ ἀδελφές ἄνθα τὸν νεανικόν μου πόδα
 Ἄλλοι' ἔφεραν τοὺς κρίνους νὰ συλλέξω καὶ τὰ ῥόδα
 μὲ τὴν δρόσον τῆς αὐγῆς.
 Χαῖρε δάσος, πιστὲ μάρτυς, τῶν ὠραίων ἡμερῶν μου,
 Μένεσύντροφε τῶν πρώτων, καὶ ἀθῶων στεναγμῶν μου
 Καὶ τῆς πρώτης μου ζωῆς.

Δυστυχῆς! παντοῦ τοῦ πένθους τὸν σκληρὸν μανδύαν εἶδον
 Καὶ τὸ φᾶσμα τῶν ματαίων, καὶ ἀπατηλῶν ἐλπίδων
 Πρὸς πᾶσιν νὰ συλλάβω.
 Στιγμιαίως ἀνοιχθεῖσαν τ' οὐρανὸν εἶδον τὴν πόλιν
 Καὶ ἠθέλησα νὰ βίωω, τὴν φαρτὴν μου ταύτην ὕλην,
 Καὶ τὰς πτέρυγας νὰ λάβω.

Πλὴν τὰ πάντα ἦσαν πλάνη, σκληρὰ ἦσαν ὑπασία!
 Καὶ ἐνῶ ἡ φύσις ἔλη μὲ χαρὰν μοὶ ἐμεδίᾳ,
 Αἰφνης, οἴμοι! Ζεφερὸν
 Νέφος εἶδα νὰ καλύψῃ ὡς Νεκρὸς ἄνθρωπος μανδύας
 Τὰ αἰθεροπόρα ἄστρα τῆς ἀθάνας μου πρῶτας
 Καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανόν.
 Α. Ι. Σ.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΝΑΧΟΙ.

Δύο μοναχοὶ ἀνῆκοντες, ὁ μὲν εἰς τὸ
 τάγμα τοῦ ἁγίου Δομινίκου ὁ δὲ εἰς τὸ τοῦ
 ἁγίου Φραγκίσκου, ἐνῶ συνεβάδιζον, εὐρέ-
 θησαν αἰφνης ἐμπροσθεν ποταμοῦ τινοῦ.
 Ὁ Δομινικανὸς εἶπε πρὸς τὸν Φραγκισκανόν,
 — Ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἀνυπόδητος, σὺ
 χρεωστεῖς νὰ μὲ φέρῃς ἐπὶ τῶν ὤμων σου·
 ἂν δὲ δὲν πράξῃς τοῦτο, θέλεις μεγάλως
 ἀμαρτῆσαι.

Ὁ Φραγκισκανὸς ὑπήκουσε καὶ ἔλαβε τὸν
 Δομινικανὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ὅταν ἔφθα-
 σαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, ἠρώτησεν ὁ
 Φραγκισκανὸς τῷ Δομινικανῷ, ἂν ἔφερε
 μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα:

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτός, ἔχω δύο ῥε-
 ἄλια.

— Μὲ κακοφαίνεται πολὺ, πάτερ μου,
 εἶπεν αὐτῷ ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Φραγκί-
 σκου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μοὶ εἶναι συγκεχω-
 ρημένον νὰ φέρω ἐπ' αὐτῶν μου χρήματα
 διὰ τοῦτο . . . καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔρριψε
 τὸν Δομινικανὸν εἰς τὸν ποταμόν.